

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 319
din 18.11.2010**

Dosar nr.: 92/2010

Petiția nr.: 1963 din data 11.03.2010

Petent: T D

Reclamat: S.C. Carpatina Asig S.A.

Obiect: victimizare, tratament discriminatoriu, acțiuni de intimidare și hărțuire morală, sancțiuni

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentei

I.1.1. T D , cu domiciliul în -

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. S.C. Carpatina Asig S.A., cu sediul în Sibiu, str. Autogării, nr.1, jud. Sibiu

II. Obiectul sesizării

2.1. Plângerea vizează acțiuni de victimizare, tratament discriminatoriu, acțiuni de intimidare și hărțuire morală, sancțiuni.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin plângerea înregistrată cu nr. 1963 din 11.03.2010, petentul susține că pe perioada anilor 2008 – prezent a fost sancționat și supus unor acțiuni de victimizare, tratament discriminatoriu, acțiuni de intimidare și hărțuire morală.

IV. Procedura de citare

4.1 În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare.

4.2. Prin adresa cu nr. 3152 din 22.04.2010 a fost citat petentul, iar prin adresa nr. 3153 din 22.04.2010 a fost citată S.C. Carpatica Asig S.A, prin reprezentant. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 18.05.2010. La termen părțile nu s-au prezentat. Prin adresa nr. 3900 din 17.05.2010, S.C. Asig S.A a transmis punctul său de vedere cu privire la obiectul plângerii.

4.3. Colegiul a acordat părților un nou termen de audiere la data de 22.06.2010. Astfel, prin adresa nr. 4288 din 27.05.2010 a fost citat petentul, iar prin adresa nr. 4287 din 27.05.2010 a fost citată partea reclamată, prin reprezentant. Părțile au fost absente.

4.4. Consiliul a acordat termen pentru depunere concluzii scrise la 23.07.2010. Petentul a transmis concluzii prin adresa nr. 5976 din 26.07.2010, iar partea reclamată prin adresa nr. și nr5970 din 23.07.2010.

V. Susținerile părților

Susținerile petentului

5.1.1. Petentul susține că în anul 2008 aduce la cunoștința Directorului General al societății încălcarea Acordului de confidențialitate salarială, fapt ce a dus la "urmărirea personală" prin trimiterea de la sucursala Bacău a unei comisii pentru controlul activității acestuia. La data de 30.07.2008 a fost sancționat disciplinar prin retrogradarea din funcția de inspector de asigurări în funcția de agent de asigurări, decizie care a făcut obiectul dosarului civil aflat pe rolul Tribunalului Bacău. Tribunalul Bacău a emis sentința prin care petentul a avut câștig de cauză iar societatea a fost obligată la plata daunelor morale. Petentul susține că despăgubirile morale au fost respectate, însă partea cu "respectarea individului uman" continuă în forma agravantă și în prezent.

5.2.2. Petentul arată că la data de 14.08.2008 societatea l-a sancționat cu 10 % din salariu pe o perioadă de 2 luni, sancțiune anulată prin sentința Tribunalului Bacău. În data de 02.09.2009, societatea emite decizia de concediere care face obiectul dosarului civil aflat pe rolul Tribunalului Bacău, la care se emite sentința civilă nr. 1728-D-2009 (necomunicată). În data de 17.12.2009 aduce la cunoștința societății și depune în original grefa la Sentința 1728-D-2009 și înaintează și adresa de soluționare pe cale amiabilă a prevederilor dispuse în sentința în cauză. În data de 23.12.2009 se înregistrează la ITM Sibiu decizia de reîncadrare pe funcția de inspector de asigurări, și tot în data de 23.12.2009 se înregistrează tot la ITM Sibiu decizia de concediere ca urmare a desființării agenției unde lucra.

5.2.3. Având în vedere situația expusă mai sus, petentul invocă discriminarea prin îngreunarea condițiilor de viață, încălcarea drepturilor economice, hărțuirea prin umilințe, intimidare precum și victimizare.

Sușinerile S.C. Carpatica Asig S.A.

5.2.1. Partea reclamată susține că petentul a ocupat funcția de inspector de asigurări în perioada 22.10.2007-02.09.2008, în urma deciziei de reintegrare din 21.12.2009. Prin decizia nr. 3695/2008 petentul a fost sancționat cu retrogradarea în funcția de agent de asigurări în temeiul art. 264 alin 1 lit C din Codul muncii pentru neîndeplinirea corespunzătoare a sarcinilor de serviciu, respectiv neexecutarea sarcinilor stabilite de conducerea societății. Această decizie a fost anulată prin decizia 38514/2008. Împotriva primei decizii petentul a formulat contestație. Tribunalul Bacău a luat act de renunțarea la judecată dar a obligat societatea la plata sumei de 500 lei daune morale, sumă achitată prin dispoziția nr. 11069/2009.

5.2.2. Printr-o altă decizie a societății petentul a fost cercetat disciplinar și sancționat cu reducerea salariului de bază cu 10% pe 2 luni pentru faptul că a refuzat în mod nejustificat să se prezinte la ședința de analiză de la Sediul central. Această decizie a făcut obiectul altui dosar aflat pe rolul Tribunalului Bacău, instanță care a emis sentința civilă prin care admite contestația și anulează decizia de sancționare. Recursurile declarate de părți au fost respinse ca nefondate. Prin dispoziția de plată s-a achitat suma de 156 lei.

5.2.3. Prin altă decizie petentul a fost delegat la Sibiu, delegare căreia nu i-a dat curs, astfel că i s-a desfăcut contractul de muncă. Decizia de concediere a făcut obiectul dosarului pe rolul Tribunalul Bacău. Instanța de fond a anulat decizia atacată și a dispus reintegrarea petentului în postul deținut anterior. Societatea a fost obligată la despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat plus 500 lei daune morale. Petentul a fost reintegrat în postul deținut anterior și i s-au achitat despăgubirile aferente. Împotriva acestei sentințe societate a declarat recurs în termen așteptând să fie citată. Der asemenea, există o altă acțiune în instanță, în curs de judecare, cu privire la penalitățile reținute din salariu.

5.2.4. Pe data de 01.02.2010, petentul introduce altă acțiune prin care solicită anularea de concediere, prin care a fost concediat ca urmare a desființării agenției la care a fost încadrat. Procesul este în curs de soluționare.

5.2.5. Având în vedere cele de mai sus, reclamata susține că a respectat dispozițiile instanței de judecată achitând despăgubirile și daunele morale la care a fost obligată și nu a aplicat un tratament discriminatoriu petentului. Mai mult, societatea este victima tentativei obținerii de foloase necuvenite a acestei persoane.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare, precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul analizează în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în primă instanță, elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și, subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

6.2. Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 828 din 16 februarie 2009 a reținut că în economia Ordonanței nr. 137/2000 dispozițiile articolul 2 care definesc formele de discriminare (n.n.), „sunt consecutive celor din articolul 1 alin. (3), care prevăd cine este subiectul obligației de a respecta principiul egalității între cetățeni – garantat de art. 1 alin. (2) în exercitarea drepturilor constituționale ale cetățenilor: „Orice persoană juridică sau fizică are obligația să respecte principiile egalității și nediscriminării”. Din coroborarea aceluiași texte (art. 1-2) rezultă obiectul discriminării: titularii drepturilor constituționale enumerate în special în art. 1 alin. (2), îngreuiți ori împiedicați în exercitiul lor. Așadar, în limitele atribuțiilor sale legale, CNCD este obligat să soluționeze orice plângere întemeiată pe dispozițiile art. 2 din O.G. nr. 137/2000 prin stabilirea existenței celor trei elemente sus-menționate.

6.3. Din acest punct de vedere, Colegiul reține că petentul invocă vătămarea drepturilor sale în legătură cu raporturile de muncă, în speță controlul exercitat de către partea reclamată în privința sa urmare aducerii la cunoștință a încălcării unor aspecte de confidențialitate salarială, respectiv retrogradarea din funcția îndeplinită, sancționarea cu 10% pe o durată de două luni și, în ultimă instanță, concedierea. În legătură cu faptele imputate, petentul consideră că tratamentul aplicat a venit ca reacție la prezentarea propriilor opinii în sfera activității profesionale, respectiv rea-voință a părții reclamate, considerând că împotriva sa au fost săvârșite fapte de discriminare, hărțuire morală și victimizare.

6.4. Partea reclamată arată că între părți au existat conflicte de natură juridică deduse soluționării instanțelor de judecată în legătură cu actele adoptate, respectiv sancțiunea urmare a neîndeplinirii corespunzătoare a sarcinilor de serviciu și neexecutarea sarcinilor, cercetarea disciplinară urmare a refuzului nejustificat de a se prezenta la ședința de analiză la sediul central al companiei, desfacerea contractului de muncă prin refuzul de a da curs delegării de serviciu, reîncadrarea în muncă și concedierea datorită desființării agenției la care își desfășura activitatea petentul. Parte din diferende au fost soluționate de către instanțele de judecată și s-au dat curs soluțiilor judecătorești, iar altele sunt în curs de soluționare. În acest context, divergențele dintre părți nu pot fi asimilate

unui tratament de discriminare pe baza unor criterii precum rasă, naționalitate, limbă, religie etc.

6.5. Colegiul reține că, sub aspectul întregului complex de împrejurări invocat, se impută existența unor fapte de discriminare, potrivit art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată, indicându-se faptul că aceste fapte au ca motiv dreptul la liberă exprimare în domeniul profesional, respectiv reaua-intenție a părții reclamate. Colegiul reiterează că un aspect definitoriu al discriminării directe îl constituie faptul că diferența de tratament este bazată pe o caracteristică, respectiv un criteriu interzis. Ca atare, tratamentul aplicat trebuie să fie diferit de cel care a fost sau ar fi aplicabil unei persoane dintr-un grup relevant în circumstanțe similare sau comparabile. Or, discriminarea directă presupune atingerea adusă beneficiului unui drept al persoanei discriminate tocmai datorită apartenenței acesteia la un grup (de exemplu, origine rasială sau etnică, religie etc.) sau al unei caracteristici individuale (dizabilitate, gen, vârstă, boală cronică etc.). Din acest punct de vedere, discriminarea directă presupune o legătură de cauzalitate identificabilă între actul sau faptul diferențierii și apartenența la una dintre caracteristicile sau la unul dintre criteriile cuprinse în norma juridică și individualizate la persoana care este supusă discriminării. Această legătură de cauzalitate reiese din definiția cuprinsă în Art. 2 al Ordonanței 137/2000, în particular, prin utilizarea sintagmei „pe bază de”, dispunând că prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință „pe bază de...”. Legătura de cauzalitate presupune considerarea motivului sau a motivelor care au stat la baza actelor aplicate în cauzele de discriminare (tratamentul diferențiat) și impun a analiza dacă un criteriu interzis (origine rasială sau etnică, vârstă, dizabilitate, sex etc.) invocat de reclamant (petent) constituie un factor relevant sau determinant, în acțiunea sau inacțiunea imputată părții reclamate (pârâtului).

6.6. Astfel, natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit imputat și criteriul interzis de lege, invocat în situația persoanei care se consideră discriminată. Același raționament este aplicabil și în cazul discriminării indirecte, astfel cum este prevăzută în art. 2 alin.3 din O.G. nr. 137/2000, cu precizarea că raportul de cauzalitate este indirect, și cu atât mai mult în cazul hărțuirii, așa cum este reglementată în art. 2 alin.5 din O.G. nr. 137/2000, republicată. În cazul hărțuirii, raportul de cauzalitate este direct, iar acest aspect rezultă din însăși formularea dată de legiuitor, în speță „comportamentul pe criteriu de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, gen, orientare sexuală, apartenență la o categorie defavorizată, vârstă, handicap, statut de refugiat ori azilant sau orice alt criteriu care duce la crearea unui cadru intimidant, ostil, degradant ori ofensiv”. În același sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, între altele, prin Decizia civilă nr. 1530/2009 și Decizia civilă nr. 2758/2009. Astfel, Colegiul trebuie să analizeze din mijloacele de probă și din înscrisurile aflate la dosar în ce măsură se poate reține un raport de cauzalitate direct sau indirect între faptele imputate și un eventual criteriu

invocat, respectiv existența unui raport de analogie sau comparabilitate asupra căruia se induce un tratament mai puțin favorabil.

6.7. Colegiul ia act că atât în cauza S. Coleman v. Attridge Law, Steve Law, cât și în cauza Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding v. Firma Feryin NV, Curtea Europeană de Justiție a arătat că, potrivit principiului inversării sarcinii probei, revine reclamantului (n.n. petentului) sarcina de a stabili, în fața instanței naționale, o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe pe baza unuia dintre criteriile interzise (n.n. în cauza Coleman o discriminare pe criteriul de dizabilitate, în cauza Centrum o discriminare pe criteriu de origine rasială sau etnică). Adaptarea normelor privind inversarea sarcinii probei se impune de îndată ce există o prezumție de discriminare. În cazul în care reclamantul ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe împotriva sa, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină pârâților din acțiunea principală, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. În acest context, pârâții menționați ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal în special că tratamentul aplicat este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe unul dintre motivele interzise (a se vedea Curtea Europeană de Justiție, cauza S. Coleman, ECJ, C-303/06, hotărârea din 17 iulie 2008, cauza Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding v. Firma Feryn NV, C-54/07, hotărârea din 10 iulie 2008).

6.8. În mod similar, potrivit art. 20 alin.6 din O.G. nr. 137/2000, republicată, „Persoana interesată are obligația de a dovedi existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că faptele nu constituie discriminare”.

6.9. Luând act de susținerile părților și de înscrisurile aflate la dosar, Colegiul reține că plângerea petentului se fundamentează, în mod esențial, pe tratamentul aplicat la situația sa particulară, considerând că acțiunile imputate părții reclamate își au izvorul în natura opiniilor exprimate de petent, corelative exercitării unui drept la liberă exprimare, respectiv în voința subiectivă a părții reclamate de a aduce atingere drepturilor petentului. Pornind de la premisa acestor susțineri, rezultă în cauză că tratamentul diferit ar fi fost indus datorită opiniilor exprimate de petent, respectiv a relei-voințe a părții reclamate. Se pune întrebarea în câmpul cărui criteriu se plasează aceste susțineri, în speță a unuia dintre criteriile interzise expres de art. 2 alin.1 din O.G. nr. 137/2000 republicată, respectiv „orice alt criteriu”. Făcând abstracție de faptul că petentul nu invocă expresis verbis unul dintre criteriile enumerate de art. 2 alin.1 și că acest fapt nu prejudiciază cazul, de vreme ce lista criteriilor este una neexhaustivă, iar petentul invocă un motiv, Colegiul reține că fundamentarea tratamentului diferențiat, în prezentul caz, nu pornește de la premisa „convingerilor” petentului, cât a „exprimării opiniilor”. Se poate reține că opiniile exprimate reprezintă un eventual criteriu de diferențiere, însă opiniile apar în legătură strictă cu serviciul. Dincolo de faptul că „diferența de opinie” poate constitui de plano un motiv de discriminare, susținerile petentului nu sunt de natură a putea reține incidența

„convingerii” drept criteriu de discriminare în prezenta speță. Bunăoară, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că nu toate păreri sau convingeri unei persoane sunt de natură să intre sub protecția art. 9 din Convenție, statuând că în primul rând trebuie să ne raportăm la o formă de manifestare a religiei sau a convingerii printr-un anumit cult, învățământ, practici sau ritualuri, iar termenul de „practici” folosit de textul art. 9 nu acoperă orice act sau comportament public motivat sau influențat de o anumită religie sau convingere (a se vedea CEDO, cauza Pretty v. Anglia, 29 aprilie 2002, cauza Pichon ei Sajous v. Franta, 2 octombrie 2001)

6.10. Trebuie spus că hărțuirea reprezintă o formă de discriminare introdusă de legiuitorul român în procesul de transpunere a prevederilor Directivei Consiliului 2000/43/CE privind aplicarea principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de origine rasială sau etnică și prevederile Directivei Consiliului 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament, în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă. În materia legislației nediscriminare, astfel cum este transpus aquis-ul comunitar, pentru a ne găsi în situația unei fapte de hărțuire este necesară întrunirea cumulativă a elementelor constitutive acesteia. Astfel, fapta de hărțuire se circumstanțiază într-un comportament care poate îmbrăca diferite forme. Mobilul sau cauza comportamentului este determinat de un criteriu interent, care este în mod expres prevăzut de legiuitor. Manifestarea comportamentului pe baza oricăruia dintre criteriile prevăzute de lege „duce la crearea unui cadru intimidant, ostil, degradant ori ofensiv”.

6.11. În cauza S.Coleman v. Attridge Law, Steve Law, Curtea Europeană de Justiție a statuat că aceleași reguli privind sarcina probei se aplică și hărțuirii, de vreme ce aceasta reprezintă o formă de discriminare. Instanța europeană a reținut: „În consecință, astfel cum rezultă din paragraful 54 din prezenta hotărâre, potrivit art. 10 (1) din Directiva 2000/78 și considerentul 32, regulile privind sarcina probei trebuie adaptate în situațiile în care există un caz de discriminare prima facie. În cazul în care reclamanta (n.n.) stabilește fapte pe baza cărora se poate prezuma că a avut loc o hărțuire, aplicarea efectivă a principiului egalității presupune ca sarcina probei să revină pârâtului, care trebuie să demonstreze că nu a avut loc o hărțuire în circumstanțele cazului” (a se vedea Curtea Europeană de Justiție, cauza S.Coleman v. Attridge Law, Steve Law, 17 iulie 2008).

6.12. Victimizarea, asemănător hărțuirii, reprezintă o formă de discriminare introdusă de legiuitorul român în procesul de transpunere a prevederilor Directivei Consiliului 2000/43/CE privind aplicarea principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de origine rasială sau etnică și prevederile Directivei Consiliului 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament, în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă. Fapta de victimizare se circumstanțiază într-un tratament advers care poate îmbrăca diferite forme. Formularea textului cuprinde sintagma „tratament advers” aplicat unei persoane, însă textul art.2 alin.7 nu definește expresis verbis tratamentul advers. Sintagma „orice tratament” denotă intenția legiuitorului de a cuprinde o arie largă de comportamente, și nu una restrictivă, ceea ce permite reținerea unor calificări diferite în practică, și care pot

să varieze de la caz la caz, circumscrise însă caracterului advers sau contrar. În acest sens trebuie luați în considerare mai mulți factori, împreună sau separat: contextul în care s-au produs faptele incriminate, durata „tratamentului” aplicat, efectele și consecințele sale asupra persoanei care le-a suferit etc. Mobilul sau cauza tratamentului advers este determinat de introducerea unei plângeri, sesizări sau acțiuni în justiție. Astfel, actul care determină săvârșirea faptei de victimizare este inițierea unei proceduri administrative sau judiciare, prin introducerea unei plângeri, respectiv prin formularea unei acțiuni în justiție, ceea ce presupune existența unei legături de cauzalitate, în lipsa căreia nu se poate reține victimizarea. Raportat la prevederile art. 2 alin.7 din O.G. nr.137/2000, republicată, reținem că tratamentul advers este venit ca reacție la o plângere sau la o acțiune în justiție cu privire la încălcarea principiului tratamentului egal și al nediscriminării. Inițierea procedurii administrative sau judiciare prin introducerea unei plângeri, respectiv a unei acțiuni în justiție, este condiționată de invocarea încălcării principiului tratamentului egal și al nediscriminării. Acest element constitutiv al victimizării presupune ca plângerea sau acțiunea în justiție care a determinat tratamentul advers să fi avut ca obiect încălcarea principiului egalității, respectiv al nediscriminării. Lipsa invocării principiului egalității și al nediscriminării determină imposibilitatea reținerii faptei de victimizare.

6.13. Luând act de susținerile contradictorii ale părților, Colegiul observă că întreg complexul de împrejurări invocate în cauză, care pun în discuție justificarea drepturilor subiective ale petentului, sunt corelative, în primul rând, exercitării raporturilor de serviciu, și sine qua non legat atât de calitatea deținută de partea reclamată (angajator), cât și de cea deținută de petent (angajat). În esență, măsurile adoptate de partea reclamată se plasează în indisolubil în legătură cu raporturile de serviciu existente între părți și au ca izvor îndeplinirea necorespunzătoare ori îndeplinirea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu, cercetarea disciplinară în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu, refuzul de a da curs delegărilor de serviciu, respectiv concedierea urmare a desființării agenției la care își desfășura locul de muncă petentul. Poziționările părților în raport de situația de fapt vizează esențialmente caracterul actelor dispuse, contestate de petent și valorificate în fața instanțelor de judecată. Acțiunile exercitate de petent și valorificate în justiție au vizat pe fond aspectele de nelegalitate constatate de instanțe, inclusiv sub aspectul abuzului de drept din partea reclamatei.

6.14. Or, atât susținerile petentului, cât și cele ale reclamațiilor își au izvorul în aserțiuni de legalitate versus nelegalitate a măsurilor dispuse. Prezumțiile care izvorăsc din susținerile petentului plasează cazul în legătură cu o vătămare a drepturilor subiective ale sale, însă din înscrisurile dosarului nu se poate reține o interferență cu criteriile invocate (diferende de opinie ori rea-credință), cât cu aspecte care țin de nerespectarea per se a prevederilor legale în materia dreptului muncii. Consecințele acțiunilor imputate pun în discuție drepturile petentului în calitate sa de angajat, însă izvorul acestor acțiuni nu poate fi plasat în raport de cauzalitate cu motivele de discriminare invocate. În plus, indicarea soluțiilor instanțelor de judecată în legătură cu fondul plângerii care are ca obiect discriminarea prezumă o consecință juridică produsă, în speță încălcarea unor

drepturi prin abuz, însă nu este de natură a prezuma un tratament diferit aplicabil unor persoane plasate în raport de analogie sau comparabilitate pe baza unui criteriu interzis.

6.15. În măsura în care instanțele de judecată au constatat existența unei interferențe cu drepturile petentului și au stabilit acordarea de daune morale, este lipsit de echivoc că reparația prejudiciului statuat presupune, în primul rând, o atingere adusă demnității, o lezare personală. Însă, din punctul de vedere al hărțuirii, ca formă de discriminare, este relevant a stabili dacă un comportament imputat care duce la crearea unui cadru intimidant, ostil ori ofensiv are ca bază un criteriu enumerat de legiuitor în Art. 2 alin.5 din O.G. nr. 137/2000, republicată. Așa cum a statuat și Curtea Europeană de Justiție, regulile privind sarcina probei în cazul hărțuirii presupun evidențierea unor prezumții prima facie, ceea ce în practică echivalează cu indicarea unui raport de cauzalitate prezumtiv între faptele invocate și criteriul imputat care a stat la baza respectivelor acțiuni. Or, din înscrisurile depuse de către părți nu rezultă prezumția unei hărțuiri pe baza unui eventual criteriu interzis, între care cele invocate de petent. Din soluțiile instanțelor judecătorești rezultă atingerea adusa drepturilor subiective ale petentului, însă în privința acestor consecințe nu se poate reține un raport de cauzalitate cu criteriile invocate de petent.

6.16. Pe de altă parte, în ceea ce privește faptele de victimizare imputate în cauză, Colegiul constată că sesizările, respectiv acțiunile înregistrate pe rolul instanțelor de judecată nu au vizat per se încălcarea principiului tratamentului egal și al nediscriminării de către partea reclamată. Acestea au avut ca obiect contestarea măsurilor dispuse sub aspectul lipsei temeiurilor de fapt și de drept. Or, nu se poate reține întrunirea cumulativă a elementelor constitutive ale victimizării care s-au circumstanțiat ori au luat naștere ca urmare a plângerilor adresate de petent, de vreme ce fondul acțiunilor nu a vizat sine qua non, ori cel puțin subsecvent, încălcarea principiului egalității și al nediscriminării, cât chestiuni corelative unui conflict de muncă.

6.17. Or, astfel cum a statuat și Înalta Curte de Casație și Justiție, „O.G. nr. 137/2000 analizează fapte de discriminare care prin criteriile mai-sus anunțate (n.n. art. 2 alin.1) se diferențiază de fapte care sunt de natură să producă aceleași consecințe, dar intră sub incidența altor acte normative” (a se vedea Decizia nr. 1530 din 19 martie 2009, Înalta Curte de Casație și Justiție).

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. Aspectele sesizate nu intră sub incidența prevederilor art. 2 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor faptelor de discriminare, republicată;

2. Clasarea dosarului;

3. Se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte;

4. O copie a hotărârii se va transmite partilor: T. D., cu domiciliul în S.C. Carpatica Asig S.A., cu sediul în Sibiu, str. Autogării, nr.1, jud. Sibiu

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS Csaba Ferenc – Membru

GERGELY Dezideriu – Membru

HALLER Istvan – Membru

NIȚĂ Dragoș Tiberiu – Membru

VASILE Alexandru Vasile – Membru

Data redactării 30.11.2010

Motivele de fapt și de drept redactate D.G., tehored. A.P., 2 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

